

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

10. Den přípravy – čtvrtek 1.10.2020

1. meditace - Tereziiny temnoty (1. část)

Včera jsme se zaměřili na temnoty světa a způsoby, které nám mohou pomoci zachránit svět skrze Boží Milosrdenství. Ale možná jsme skočili příliš rychle od temnot světa do světla milosrdenství. Možná jsme se dostatečně dlouho nezastavili, abychom dobře pochopili vše o této temnotě světa. Dobře, to je to, co uděláme dnes. Konkrétněji budeme přemýšlet o kořenech těchto temnot světa a jak ovlivnily sv. Terezií.

Samozřejmě kořenem temnot světa je hřích. Ale proč je hřích? Vraťme se zpět na začátek do prvního dne, kde jsme si řekli, že hřích pochází z nedostatku důvěry v Boží dobrotu a z nedostatku víry v Boha a jeho Slovo. Takže to je nejhlubší kořen temnot světa. To je tam, kde lidé žijí, jakoby Bůh neexistoval, jakoby nebylo nebe, kde svět je vše co existuje.

Dobře, takový prázdný, bezbožný, cynický pohled na svět vládl v 19.stol. ve Francii, kdy žila sv. Terezie a pomohl ateismu a bezbožnosti, která je stále více populární, než kdykoliv předtím. Přesto navzdory skutečnosti, že Terezie žila za ochrannými zdmi kláštera, Bůh se rozhodl, že jí neuchrání temnot a těžkostí smutku moderního světa.

Přesto, ve svém milujícím milosrdenství Pán čekal, dokud nebude připravena. Čekal až do doby, než objevila svou Malou Cestu a obětovala se Milosrdné Lásce. Jinými slovy, čekal dokud její základ postavený na Božím Milosrdenství nebude skálopevný. Terezie sama vysvětluje jak se projevuje Boží dobrotu v čekání.

Nikdy předtím jsem necítila to.....jak sladký a milosrdný Pán skutečně je, neboť neseslal na Mě tuto zkoušku až do chvíle, kdy jsem byla schopna jí unést. Kdyby to bylo jen o chvíli dříve věřím, že by mě to zcela odradilo.

Dobře, ale co bylo ve skutečnosti touto zkouškou, kterou Pán seslal na Terezií? Světičky to sama popisuje takto:

Užívala živou víru, takovou jasnou víru, že pouhá myšlenka na nebe mě činila dokonale šťastnou a nebyla jsem schopna uvěřit, že by skutečně mohli existovat bezbožní lidé, kteří nemají víru. Věřila jsem, že ve skutečnosti museli mluvit proti svému vlastnímu přesvědčení, když popírali existenci nebe, tohoto krásného nebe, kde sám Bůh chtěl být jejich věčnou odměnou. V průběhu těchto opravdu radostných dnů velikonočního období, mi dal Ježíš pocítit, že zde byly opravdu duše, které nemají víru a které zneužíváním milostí ztratily svůj vzácný poklad, zdroj jediné skutečné a čisté radosti. Dovolil mé duši, aby byla zaplavena nejhlubší temnotou, tak že myšlenka na nebe, která pro mě byla doposud tak sladká, se stala ničím, ba právě naopak stala se pro mě příčinou boje a utrpení.

Jasně, Terezie se musela najednou vypořádávat s *nocí* víry a zkouškou víry. Ale dalším klíčovým slovem její zkoušky je *nebe*, což je velmi zajímavé. Vždyť přece, prostupuje přímo do srdce Malé Cesty, která je ve skutečnosti celá o nebi. Tím míním jako „cestu“, která jde *někam*. Ale kam? Do nebe. Ve skutečnosti je cílem Tereziiny cesty nebe. Nyní, jak jsme se naučili cíl obsahuje tři věci

důvěru, snahu a *poznání*. Poznání čeho? Poznání temnot, které přicházejí z toho, že se snažíme být malí, bezmocní a slabí.

Takže až do doby její zkoušky víry, kterou jsme popsali výše, temnoty Tereziiny Malé Cesty byly ve skutečnosti o poznání její bezmocnosti a prožívání její neschopnosti dosáhnout skutků svatosti. Ale tyto temnoty se ve skutečnosti staly Tereziinou radostí, protože pevně věřila a *důvěřovala*, že Bůh sestoupí dolů a pozvedne jí do výšin nebe. Vždyť přece to je milosrdenství. Jde na poslední místo a pozvedá.

Ale s Tereziinou zkouškou víry, se výzva důvěry netýkala jen jejich vlastních temnot (temnot její malosti), ale mnohem hlubšími temnotami, které napadaly samotný cíl víry, naděje a lásky. Tím míním, že už to nebylo nadále jen o důvěře v Boží zaslíbení, které jí měly pozdvihnout do výšin. Spíše, to mělo co do činění s jednoduchou prostou důvěrou, že jsou tyto výšiny, že existuje Bůh, že je nebe. Bylo to o důvěře uprostřed temnot, ve kterých neviděla cíl, netoužila po cíli a necítila nejmenší kousíček radosti při myšlence na tento cíl.

Protože Terezie dosud důvěřovala Bohu, dokonce i tváří v tvář této zkoušce dvojí temnoty – temnoty vlastní bezmocnosti a temnoty pokušení proti Bohu a nebi – vpravdě zaslouží požehnutí dané Abrahámovi a Marii. Opravdu je požehnaná, protože věřila v Boží zaslíbení milosrdenství, že jí pozvedne do výšin svatosti i když se cítí bezmocná a zdálo se jí že není žádný Bůh ani nebe. Vpravdě „doufá i když už nevidí žádnou naději“ a tak setrvala v naději důvěře a víře až do samotného konce, jak uvidíme v poslední meditaci.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi důvěřovat i uprostřed dvojité temnoty mé slabosti a pokušení proti Bohu a nebi.

2. meditace - Tereziiny temnoty (2.část)

Při četbě minulých úvah jsme si možná mysleli, že se nemůžeme srovnávat se Sv. Terezií, protože žila v klášteře a neměla problémy věřit v Boha a nebe. Možná jsme si mysleli, „Dobře, ona nežila tam, kde žiju já. Tím míním, zde to vypadá, jako by už *nikdo* v Boha nevěřil a proto je život z víry těžký.“ Ale víme, že Terezie také trpěla pokušeními pochybovat zda vůbec existuje Bůh a nebe. A k tomu navíc, cítila se také odmítnuta Bohem, kvůli své hříšnosti. A tak nesla obě tato pokušení a nejen jeden den, ale více než rok. Přesto „doufala i v naprosté beznaději“, důvěřovala, že Bůh existuje a že chce jí učinit velkou světicí. Ale jak to dokázala? Jak to můžeme dokázat my? Jak se zachováme ve víře, naději a lásce uprostřed hlubokých duchovních temnot? Je to jednoduché. Dovolte ať vám to vysvětlím pomocí obrazu, který použila sama sv. Terezie.

Každý z nás v určité chvíli se vyhřívá na výsluní Boží lásky (sv. Ignác z Loyoly to nazývá „útěcha“). Například, možná jsme to zakusili při mši, když jsme přijali Svaté Přijímání, když jsme četli úryvek z Božího Slova, když jsme spatřili majestátný západ slunce, nebo když jsme zakusili něžnou lásku svého manželského partnera, rodičů, nebo přátel. Kdykoliv to tak je, tak jsme ve skutečnosti prožili Boží lásku a jak je tato láska skutečná. „Viděli“ jsme božské slunce a byli jsme zahřátí jeho paprsky.

Ale problém je, že jsme *zapomněli*. Temný mrak se vplížil a zakryl slunce (a sv. Ignác to nazývá „sklíčenost“). Necítíme paprsky. Říkáme si jestli je zde stále ještě slunce. A možná nás začíná odrazovat jak naše víra, tak i důvěra začínají ochabovat a proměňovat se v pochybnosti a nedůvěru.

Nyní rozdíl mezi mnohými z nás a sv. Terezií je, že ona se držela Božích zaslíbení milosrdenství a pamatovala na jeho lásku (útěcha), zvláště uprostřed temnot (neútěcha). Nevzdávala se, Neustále se snažila. Důvěřovala uprostřed temnot. Stručně objevila svou Malou Cestu a poté co její víra byla zkoušena tak složila tuto zkoušku – každý den až do samého konce.

Tak skutečně požehnaná je ta, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána! Skutečně blažená je ta, která si uchovala v paměti Boží lásku uprostřed temnot! Vpravdě požehnaná je ta, která nám poskytuje tak osobní a dokonalý příklad důvěry!

A víme.,ona je blažená. Odkud to víme? Dobře přečtěme si následující vyprávění o její smrti od Matky Anežky, a uvědomme si, že sv. Terezie nezemřela na tuberkulozu. Ne, ona trpěla tuberkulózou, ale zemřela na lásku.

Její dech se stával stále slabším a těžším. Upadla na polštář a její hlava se naklonila doprava.....Pronesla velmi zřetelně svůj poslední akt lásky: „Ach! Miluji ho.....“řekla s pohledem na svůj kříž. Potom o chvíli později: „Můj Bože ...Já.....Tě miluji!“

Myslely jsme, že to byl konec, když náhle pozvedla oči plné života a zářily nepopsatelným štěstím „překonávající všechnu její naději.“ Ten Boží pohled.....trval po dobu „Créda“.

....Pak zavřela své oči a výraz její tváře, která byla v průběhu extáze tak výraznou se vrátil do normálu. Vypadala oslnivě krásná a na tváři měla nebeský úsměv.

Pamatujme na úsměv. Ať je to pro vás znamením. Jako měl Abrahám hvězdy a Marie slova Alžběty, vy máte Tereziin úsměv. V době temnoty, kdy jsi pokoušen a odrazován kvůli vlastní slabosti, zlomenosti a hříchu – pamatuj na úsměv. V dobách temnot, kdy jsi pokoušen si myslet, že žádný Bůh ani nebe není – pamatuj na úsměv. V dobách temnot, kdy jsi pokoušen si myslet, že žádným způsobem nemůžeš dosáhnout svatosti – pamatuj na úsměv.

A doopravdy. Terezie se usmívá na tebe i nyní. Svými modlitbami, připravuje tvé srdce přijmout dar Obětování se Milosrdné Lásce. Říká ti, abys neměl obavy. Praví, „Nelituji toho, že jsem se obětovala Lásce – a ani ty nebudeš litovat!“ Žádá tě, abys jí nechal něco dobrého pro tebe udělat, aby mohla naplnit své poslání v tobě. Poslání, které vyjádřila krátce před svou smrtí:

Cítím zvláště silně, že mé poslání je o začínání. Mé poslání je učinit Boha milovaným tak, jak já ho miluji a darovat tuto malou cestu duším. Jestliže Bůh potvrdí mé touhy, mé nebe bude stráveno na zemi až do konce časů. Ano, chci strávit své nebe konáním dobra na zemi.

Víme, že Bůh potvrdil touhy této „největší světice moderní doby“. Tak dovolíme jí, aby nám pomáhala? Dovolíš, ať ti daruje svůj dar Malé Cesty a svého Obětování se Milosrdné lásce?

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Buď mi svědkem v mé volbě přijmout pomoc sv. Terezie, když se připravuje obětovat sebe Milosrdné Lásce.

P.S. Děkuji Vám, že jste dočetli až sem a v následujících dnech si celé Tereziino učení ještě jednou shrneme a ještě trošku rozšíříme. Všem Vám ze srdce žehnám, těším se na zítřejší setkání a prosím o modlitbu.

P. Jan Mach, Lukov